

ERASMUS+ Mobility Program – Beszámoló

2014. október 6. – 2015. április 5.
KSOT- National School of Dance, Greece

Fél évnyi erasmusolás után 2014 októberében tértem vissza Athénba. Mivel a nyarat otthon töltöttem, visszaérkezésemkor furcsa, egyben idegen és mégis ismerős érzésekkel kötődtem a városhoz. Mivel terveim szerint az egész iskolai tanévet végig akartam csinálni, - de csak ápriliséig volt erasmus ösztöndíjam- spórolás céljából a kissé züllött, diákokkal, éjszakai étellel és graffitikkal teli anarchista negyedbe, az Exarchiába költöztem egy litván és egy francia fiúval közös lakásba. Egy régi építésű, kissé omladozó, indákkal befutott ház volt, ahol alul egy munkanélküli értelmiségi, felül pedig egy hippy házaspár lakott. Erről a városrészről a magyar híradóban is lehetett hallani, ugyanis a választások idején gyakran hullott molotov-koktél eső utcai harcok kíséretében. Természetesen vigyáztam magamra, de ez az Athénban is egyedülálló negyed a harcok ellenére egy nagyon békés, pezsgő és megengedő közeg volt, soha nem ért atrocitás.

Az iskolai tanterv nagyon hasonlóan állt össze, mint az azt megelőző tanévben, másodévesként, ám idén a technikai elvárások sokkal nagyobbak, a tananyag pedig ugyanolyan kipróbáló volt. Minden nap volt balett, graham technika és kortárstánc óra, többször a héten pedig koreográfia workshop. Ugyanazokkal a lelkes és szigorú tanárokkal folytattam a mindennapos munkát, onnan, ahol a nyáron befejeztük. Graham technika órán tehát a Martha Graham Dance Company egykori táncosainak, Olia Tornaritounek és Penny Diamantopoulounek kezei alatt formálódtam tovább, míg a kortárstánc vonalon Constantina Eftimiadou és a Christine Gouzelis és Paul Blackman páros óráit látogathattam leggyakrabban. Hatalmas örömünkre a tanév alatt többször is visszatérő vendég volt Linda Kapetanea, aki kegyelmet nem ismerve hagyott mély, kitörölhetetlen nyomot a dinamikánkon. A koreográfia órát Iris Karayian és Athena Vachla, a Dalcroze-módszeren alapuló ritmika órát pedig továbbra is Aggeliki Simou tanították. Nagy örömömre azonban idén a két férfi balett tanárunk, Aleksandar Neskov és Pierre Tavernier mellé megérkezett egy hihetetlen nő, Avgi Panagiotopoulou. Eddig is erősen kötődtem a balett technikához, de ő teljesen átformálta a testről, az izomhasználatról és a balett mozdulatairól alkotott eddigi képemet, és koncentráltabbá, türelmesebbé tette a magammal való munkámat. Mivel a hölgy fuvolista is volt egyben, a mozdulatok zeneisége is erős megvilágításba került. Imádtam vele dolgozni és nagyon sokat tanultam tőle.

A koreográfia vizsgára az idei feladat az első félévben egy szóló készítése volt, négy kitételrel: 1. kötelező volt tárgyat használni, 2. a kubizmus, mint művészettörténeti korszak munkamódszerei, alapelvei közül valamit a koreográfia felépítésénél alkalmazni, 3. egy másik művészeti ág egy bármilyen műalkotását inspirációként használni, 4. a téma bármi lehetett, ami kutatható és személyes jellegű. Ezek alapján egy 12 perces szólót készítettem a magányról, ami a koreográfia tanárom és az osztálytársaim körében sikernek örvendett, ám az igazgató nem értette. A mozgásanyag improvizációból született. Októbertől kezdve dolgoztam, ha volt üres terem. Ilyet a görögök csak akkor csináltak, ha már nagyon szorított a határidő, úgyhogy szinte egész félévben volt bejárásom, amennyiben az erőnlétem a napi program után még engedte. Én örültem a munkámnak. Most félreteszem, de nem kizárt, hogy még visszanyúlok hozzá.

A második félévben a szóló témáját megtartva csoportos koreográfiává kellett azt bővíteni. A magány nekem csoportos felállásban más értelmet nyert, így a téma inkább az egyén társadalomból való kirekesztettsége lett, az a fajta magány, amikor egymás mellett, de mégis egyedül élünk. Ez a darab negyed órássá dagadt, egy osztálytársaimból kovácsolódtott lánytrió táncolta és Szemző Tibor zenéjét használtam. A tér sokáig egészen sötét volt és a lányok a saját földre helyezett asztali lámpájuk fényében táncolták elkülönült életüket, ami le-fel kapcsolódott pontos megszerkesztettséggel. Később nőtt a fény és lett közös táncolás is, aminek mozgásanyaga a szólóm részleteit rejtette. Elismerem, hogy kissé lassú kibomlású lett a végeredmény, elbírt volna még sok munkát, ugyanakkor akartam is, hogy- hűen a témához- valamelyest vontatott legyen. Most azt keresem, hogy hogyan legyen egy koreográfia izgalmas, még ha éppen az unalom is a témája. Vannak még távlatok, de én nagyon élveztem a munkát, mind a lányokkal, mind önmagammal is. A saját darabjaimon kívül táncosként részt vettem még 3 osztálytársam darabjának megalkotásában is.

Az év folyamán Penny Diamantopoulou vezetésével az osztályunk betanulta Martha Graham „Acts of Light” című darabjának harmadik részét, a „Ritual to the Sun”-t.

Ősszel összeraktam egy dinamikusabb és egy líraibb mozgásanyagot is, ami felvételre és vágásra került, hogy legyen felvételikre küldhető, friss, jó minőségű videóm. Görögországból Németországba és Koppenhágába is elutaztam felvételikre, a tavaszi szünetben pedig a csodás Isztambulban jártam. A saját utazásaimon kívül hozzám is sok barát látogatott el, úgyhogy magyar ízekben és baráti beszélgetésekben sem volt hiányom. Idén Görögországon belül nem tudtam sokat utazni, mert 5 nap tanítási nap után törvényszerűen jött a hétvégi próba a készülő koreográfiákra, illetve ősszel és télen hétvégi görög kurzusra is jártam. A görög órákat már nyáron elkezdtem Budapesten egy

magántanárral, ahol leginkább a nyelvtani alapokat értettem meg. Ez hamar berögzült, hiszen tavaly fél évig folyamatosan hallgattam értés nélkül. Az athéni görög óráimat abban a színész iskolában vettem, ahol az előző évben a 10th International Festival of Making Theater nevű rendezvényen tanítottam. Ők ingyen nyelvvórákat adtak bevándorlóknak. A kezdő csoport azonban túl egyszerű volt, a haladó viszont főlegesen bonyolult a számomra, hiszen azt inkább a már 5-10 éve ott élő vagy beházasodott embereknek tartották. Decemberig becsületesen próbálkoztam, de aztán otthagytam a görög órákat. Rengeteg minden ragadt rám és nagyon gyorsan kezdtem el érteni a nyelvet. Ezt nagyban elősegítette a kedvenc hétvégi programom, a piac, amikor is minden szombaton lezárták a városrész leghosszabb utcáját és telerakták a világ legfinomabb gyümölcseivel, zöldségeivel, fűszereivel és halaival. Ez a hangos, lelkes, cipekedős program kihagyhatatlanná vált számomra. Itt vásároltam be, itt sajtótítottam el a görög nyelvtudásom egy részét, ismerkedtem össze kofákkal, akikkel aztán a hónapok során minden héten váltottunk pár szót. A második félevtől kezdve az utcán már csak görögül kommunikáltam, az iskolában pedig egyre gyakrabban.

Az erasmus ösztöndíj lejártával egy kedves osztálytársam felajánlotta nekem az egyik szobáját két hónapra. Az utolsó hónapban pedig egy hatalmas erkélyes, szép kilátással rendelkező erasmus házban laktam 4 francia fiúval. Az együttélés kőkemény kompromisszumaiban sem volt hiányom ebben az évben. A lakás hátulütője az volt, hogy tökéletes partihelyszíneként szolgált az erasmusosoknak, amit kissé megszenvedtem az előadásaink ideje alatt. Ettől függetlenül az év végi előadások nagy sikerrel mentek, nagyon élveztem mind a próbafolyamatot, mind ez előadások estéit.

A végzős osztálynak Olia Tornaritou készített egy Graham Demo-t, ami a graham technika megkoreografálása, a földgyakorlatoktól egészen a nagy ugrásokig ívelve, élő zenével kísérve. Eszméletlen élmény volt és nagy kihívás. Színpadra vittük még a Christine Gouzelis és Paul Blackman páros „Folly” című darabját is, illetve az osztály diákjainak koreográfiái közül párat. Én táncoltam még az egyik, fizikális darabban, aminek témája a katonai kiképzés és az ideológiai agymosás volt. Jó tapasztalat volt 10 estén keresztül ugyanazokkal a darabokkal színpadra állni, szinte napról napra nevelni az egyes részeket és mindig igyekezni újat találni a már alaposan kigyakorolt mozdulatokban.

Nyáron volt szerencsém Sylvie Guillemet is táncolni látni, méghozzá az Akropolisz lábánál fekvő Odeon of Herodes Atticus nevű szép ókori színház színpadán.

Az osztálytársaimat tavaly is nagyon kedveltem, de görögök lévén, a szervezőképességükkel néha nem tudtam együtt mozogni. Nagyon megnehezítette a kapcsolódásunkat, hogy teljesen máshogyan gondolkodtunk. Idén ezek a szálak jobban

egymásra találtak. Az osztályom nagy szeretettel fogadott vissza ősszel és lelkesen tanítottak görögül is. Megszokták, hogy ha rólam van szó, akkor legyenek pontosabbak, én pedig hozzájuk lazultam. Ez a közelítés, illetve az, hogy a végén már szinte mindent értettem görögül, a közösen eltöltött összesen másfél év, a nehézségek és a közös élmények igazán összehoztak minket. Jól éreztem magam közöttük.

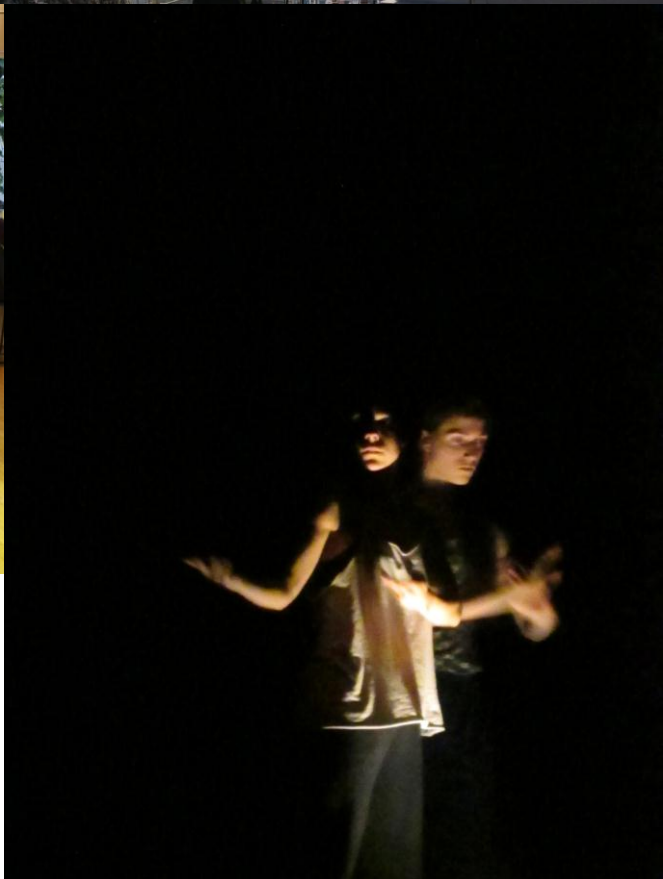
Az előadások végeztével még mielőtt hazarepültem volna, elautóztam a barátommal északra, hogy megcsodáljam a Meteorákat és hogy megmásszam a 2917 m magas Olympust. Csodálatos volt!

Szeretném megköszönni, hogy érdekesnek tartottatok a támogatásra. Odakint keményen dolgoztam érte. Sokat jelentett nekem. A sok az nem elég jó kifejezés. Ez tényleg életre szóló élmény.

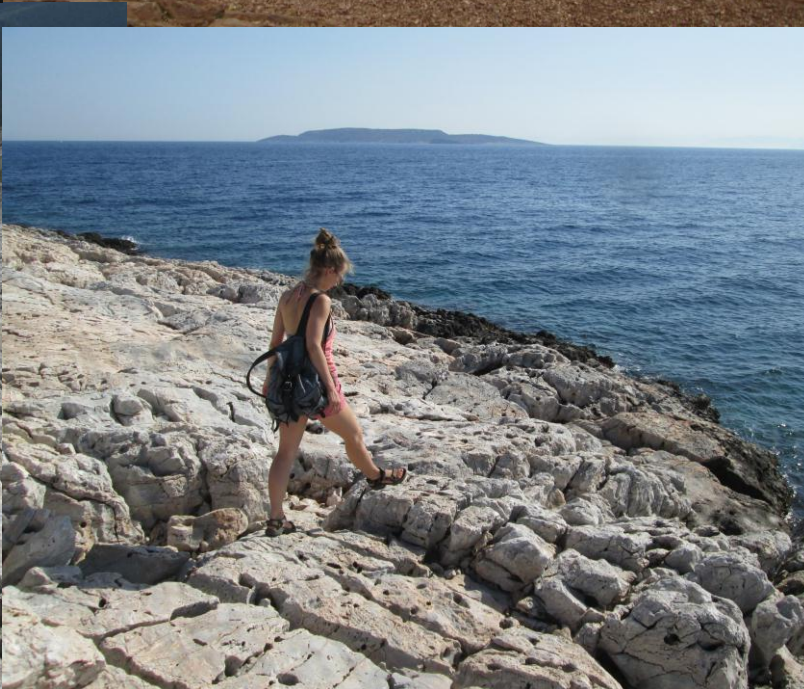
Köszönöm szépen:

Nagy Imola

1. sor: Hétvégi piacok
2. sor: Monastiraki tér, Athén látképe
3. sor: Graham Demo, A koreográfiám

1. sor: Graham vizsga, Szólóm
2. sor: A lányok, Ókori rom a Sunio-foknál
3. sor: Az Olympus tetején, Tengerpart

2015.08.04.